

NEW

לקוטי שיחות

חג השבועות SHAVUOS

VOLUME 2, P. 301-311

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was born in the United States in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served as the director of Camp Akiba in the Poconos for many years.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

SHAVUOS I | חג השבועות א

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Behar-Bechukosai*, 5718 (1958)

Introduction

In this *sichah*, the Rebbe teaches us mystical arithmetic. He shows us how to count in the language of the soul, where each number represents fundamental spiritual realities.

One represents G-d in His transcendent simplicity. In this perfect unity, there is nothing else – no world, no complexity – just pure Divine oneness.

Two introduces the challenge of duality – G-d and the world existing as separate realities. This creates profound spiritual tension: How can there be anything other than G-d? How can the finite coexist with the infinite?

Three represents the ultimate resolution: The world becomes fused with G-d to the extent that it does not have an independent identity. Nevertheless, this is not a return to the original oneness of *One*, but a higher unity that encompasses and transforms everything within it. At this level, diversity is not a contradiction to oneness, but rather the most complete extension of it.

This is what makes Shavuos such a unique festival. It celebrates not just the giving of the Torah, but the achievement that the Torah makes possible: the transformation of the world into a medium for the complete expression of Divine unity.

From Nissan to Sivan: A Journey to Complete Unity

Why Three Rather Than One

1. The Giving of the Torah took place in the month of Sivan, the third month (when counting from Nissan). Since everything – especially matters concerning the Torah and its *mitzvos* – is guided by *Hashgachah Pratis* (Divine Providence), we can infer that the Torah is connected with the concept of “three.” Moreover, the connection between the third month and the Giving of the Torah is explicitly highlighted by our Sages, who taught,¹ “A threefold Torah was given to a threefold people in the third month.”

This raises a question: What is the unique quality highlighted by specifying that the Torah was given in the “third” month? That focus is particularly puzzling since the entire purpose of Torah is to draw down into the world G-d’s singular unity – that “G-d is One” – which is revealed through the “one Torah.” Thus, the distinctive aspect of the Torah appears to lie in oneness, not in its threefold aspect.

Moreover, the connection to the third month relates primarily to the Torah, as reflected by our Sages’ wording: “A threefold Torah... in the third month.” However, there were *mitzvos* even before the Giving of the Torah, for example, the seven *mitzvos* commanded to Noach and his descendants, the *mitzvah* of circumcision, and the *mitzvos* that were commanded at Marah. True, none of these are equivalent to the *mitzvos* given at Sinai. Indeed, even the *mitzvos* that existed previously were imbued

א. מתן תורה איז געווען אין חודש סיון, חודש השלישי. דערפון איז פארשטאנדיק אז תורה איז פארבונדן מיט “שלישי”. ווארום אויסער דעם וואס אלץ, ובפרט די ענינים פון תורה ומצוות, איז בהשגחה פרטית, געפינען מיר דעם פארבונד פון חודש השלישי מיט מתן תורה ופירוש אין דברי רז”ל, אורין תליתאי לעם תליתאי בירחא תליתאי.

איז ניט פארשטאנדיק, וואס איז די מעלה אין חודש “שלישי” דוקא, ובפרט אז דער גאנצער ענין פון תורה איז דאך צו ממשיך און מגלה זיין אין וועלט דעם הוי’ אהד, דורך תורה אחת, איז דאך די מעלה פון תורה אין אחדות, ניט אין שלשה?

נאך מער: די שייכות פון חודש השלישי איז בעיקר צו תורה, ווי דער לשון רז”ל, אורין תליתאי כו’ בירחא תליתאי.

מצוות זיינען געווען אויך פאר מתן תורה, ווי די מצוות בני נח, מצוות מילה און די מצוות שנצטוו במרה. און כאטש זיי זיינען אלע ניט גלייך אפילו צו די זעלבע

1. *Shabbos* 88a. A threefold Torah refers to the Tanach, which includes three parts, Torah, *Neviim* (“Proph-

ets”), and *Kesuvim* (“Scriptures”). A threefold people refers to the Jews who comprise three groupings

Kohanim, Levites, and Israelites.

with a different distinction when they were given again at Sinai.² Nevertheless, the concept of *mitzvos*, in general, existed previously. The primary accomplishment of the holiday of Shavuot, which is in the third month, was the Giving of the Torah.

The superiority of Torah study over *mitzvos* is explained in *Tanya*³ – that, through *mitzvos*, a person becomes a “chariot” for G-dliness. Now, while a chariot is entirely *batel* (“subservient and nullified”) to its rider, it is not one with the rider. By contrast, the person becomes truly united with G-d through the Torah, for when he studies Torah, his mind becomes utterly one with the wisdom of G-d that the Torah expresses.

According to this explanation, the original question becomes even more puzzling: Why was the Torah, through which a person becomes one with G-d, given specifically in the third month? Why the emphasis on three rather than one?

When Unity Encounters Duality

2. To explain the idea: Unity, not duality, is indeed the ultimate goal. However, when is unity genuine? When it prevails even in a setting where it is challenged, when a person is aware of another existence and nevertheless preserves true unity. If he is entirely unaware of any other existence, there is no proof yet that his commitment to unity is genuine. After all, there is no way to know what will happen when he is confronted with the existence of something else.

2. See *Rambam's Commentary on the Mishnah, Chulin*, the end of ch. 7: “Pay heartfelt attention to the fundamental principle: ... Everything that we observe today is being

observed only because of the Holy One, blessed be He’s commandment to Moshe and not because of what the Holy One, blessed be He, told the Prophets who preceded him.”

מצוות ווי זיי זיינען געגעבן געווארן בסיני, אבער דער ענין פון מצוות בכלל על כל פנים איז געווען אויך פריער. דער עיקר אויפטו פון חג השבועות שבהודש השלישי איז געווען - מתן תורה.

די מעלה פון תורה אויף מצוות ווערט דערקלערט אין תניא, אז דורך מצוות ווערט מען א מרכבה צו אלקות, וואס מרכבה איז בטל צום רוכב, אבער זי איז ניט איין ואך מיטן רוכב; דורך תורה אבער ווערט מען פאראייניגיקט ממש מיט דעם אויבערשטן.

לויט דעם איז נאך מער ניט פארשטאנדיק, ווי קומט עס וואס תורה דורך וועלכער מען ווערט איין ואך מיטן אויבערשטן, איז געגעבן געווארן בהודש השלישי דוקא?

ב. די דערקלערונג דערפון איז:

דער תכלית איז טאקע אהדות און ניט שגויות חס ושלום. ווען אבער איז די אהדות אן אמת'ע און אויסגעפרוואוטע אהדות, בעת מען ווייסט פון נאך א מציאות און פונדעסטוועגן האלט מען ביי אהדות אמיתית. אויב מען ווייסט אינגאנצן ניט פון קיין אנדער מציאות - איז נאך קיין ראיה ניט אז די אהדות ביי וועלכער מען האלט איז אן אמת'ע, מען ווייסט נאך ניט וואס וועט מיט אים זיין ווען ער וועט זיך דערוויסן פון א צווייטער מציאות.

3. *Tanya*, chapter 23; see the notes of the *Tzemach Tzedek* to that chapter. See also *Tanya*, chs. 4 and 5.

This is illustrated by the well-known analogy regarding the descent of the soul into this world:⁴ A king wanted to test the strength of the connection of his son, the prince, to him. The son was taken from the royal palace and brought to a distant place among lowly people. Conducting himself as a prince even there would demonstrate that he is truly connected to his father, the king.

This same principle applies concerning the concept mentioned above: True oneness is demonstrated when the person enters a setting characterized by duality, encounters an opposing force, and despite that, his consciousness of unity remains unaffected.

Within this approach, there are two possible methods: a) He negates the opposing existence and completely disregards it. b) He transforms that very existence into a conduit for unity.

The unity achieved through the second method is deeper and more authentic. When he merely negates an opposing entity, the entity that contradicts and opposes unity still exists; it's just that he disregards it. True unity is established when the oneness penetrates so deeply that every entity itself becomes a conduit for unity.

Escape, Engagement, and Integration

3. The three spiritual dynamics through which oneness encounters diversity are paralleled by the three months: Nissan, Iyar, and Sivan:⁵

Nissan is the first month, the month marking the Exodus from Egypt. At that time, “the

ווי עס איז באוואוסט דער משל וועגן ענין ירידת הנשמה למטה, פון א בן מלך וואס מען וויל אויספרוואון ווי שטארק ער איז פארבונדן צום מלך, נעמט מען אים צו פון דעם היכל המלך און מען פירט אים אוועק אין א ווייטן ארט צווישן נידעריקע מענטשן, און ווען אויך דארטן פירט ער זיך אויף ווי א בן מלך, זעט מען, אז ער איז באַחַת צוגעבונדן צו זיין טאטן, דעם מלך.

און אזוי אויך ביי דעם ענין. ווען ער קומט אין אן ארט פון שנייות, ער באַגעגנט זיך מיט א פארקערטן ענין און דאך שטערט דאס אים ניט צו אַחַדוּת, דאן זעט מען אז ער איז באַמַת מיוחד.

אין דעם גופא זיינען פאראן צוויי אופנים: (א) ער איז מבטל די מציאות ההפכית, ער רעכנט זיך מיט איר לגמרי ניט. (ב) ער מאכט די מציאות גופא אַ כלי צו אַחַדוּת.

די אַחַדוּת אין צווייטן אופן איז אַ טיפערע, אן אַמַת'ערע. בשעת מען איז נאר מבטל די מציאות ההפכית, איז נאך דא אַ מציאות וואס איז סותר און מנגד צו אַחַדוּת, מער ניט וואס מען רעכנט זיך ניט מיט איר. ווען אַבער די אַחַדוּת דרינגט דורך אויף אזויפיל אז יעדער מציאות ווערט אליין אַ כלי צו אַחַדוּת, דאן איז עס אַמַת'ע אַחַדוּת.

ג. די אויבנדערמאנטע דריי תנועות זיינען אין די דריי חדשים, ניסן, אייר און סיון.⁶

ניסן איז חודש הראשון. אין ניסן איז יציאת מצרים, שנגלה עליהם מלך

4. See *Likkutei Sichos*, Vol. 14, p. 325, and the sources mentioned there, and see a somewhat similar analogy

in *Kesser Shem Tov*, *Hosafos*, sec. 194.

5. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 1, pp. 265ff. (translated in *Selections*

from *Likkutei Sichos*, *Vayikra*, p. 383ff.).

6. The Pesach Hagadah.

King of kings, the Holy One, blessed be He, was revealed to them.”⁶ This was a revelation from Above that had no connection to the material setting of our world. This explains the Jews’ reaction: “The people fled”⁷ – they fled from every foreign influence and clung to G-dliness.

Iyar is the second month; we count the *omer* throughout the entire month. This *mitzvah* reflects the refinement of the emotional traits of the animal soul. Here, we engage with the material plane, a setting where duality exists and work to refine it.⁸ However, the material reality remains as it is – it has not yet been permeated by G-dliness.⁹

This idea is also hinted at in the name of the month: Iyar (אייר), an acronym for Avraham, Yitzchak, Yaakov, and Rachel (אברהם, יצחק, יעקב, רחל) – the four supports of the *Merkavah* (“Divine Chariot”). As noted, a chariot is characterized by *bitul* to the rider; however, it is not united with him.

Sivan is the third month, the month of the Giving of the Torah. It is when the two – the lofty spiritual plane and the lower material plane – are synthesized into a third and different type of entity, one that transcends both others. This expresses the true unity; all existence being fully integrated within G-dliness.

מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, א גילוי מלמעלה, וואס האט קיין שייכות ניט צו מטה. כי ברח העם, מען אנטלויפט פון אלץ און מען קלעפט זיך צו אלקות.

אייר איז חודש השני. דעם גאנצן חודש ציילט מען ספירת העומר, - בירור המדות דנפש הבהמית. מען האט צו טאן מיט מטה - שניות - און מען איז דאס מברר. די מציאות איז אבער נאך אלץ א מציאות, ניט אלקות. דאס איז אויך דער רמז אין דעם נאמען פון חודש - אייר, ראשי תיבות: אברהם יצחק יעקב רחל, ד' רגלי המרכבה, וואס דער ענין המרכבה איז נאר ביטול צום רוכב, ניט יחוד.

סיון איז דער חודש פון מתן תורה, חודש השלישי. מען נעמט די צוויי, מעלה און מטה, און מען מאכט פון זיי א דריטן ענין, וואס איז העכער פון זיי ביידע - אמינות היחוד וההתפללות באלקות.

7. *Shmos* 14:4. See *Tanya*, ch. 31.

8. See *Likkutei Sichos*, Vol. 1, p. 266ff. (translated in *Selections from Likkutei Sichos*, *Vayikra*, p. 385ff.).

9. To clarify the explanation in the main text which states that the second dynamic – wherein the person negates the opposing existence and completely disregards it – is paralleled by the Divine service of Counting the *Omer* in which one engages with the material plane, a setting where duality exists and works to refine it. On the surface, since the person is refining the material, how can it be said that he is disregarding it?

The resolution of the apparent

contradiction depends on the conception that disregarding the world is also a means of relating to it. In other words, the Divine service of Nissan is not involved with the world at all. “The people fled,” ignoring any connection to worldly existence. The Divine service of Iyar, by contrast, involves relating to the world and refining it. However, doing so involves a paradoxical state, for the world, as it exists in its own context, does not lend itself to refinement and Divine service; quite the contrary, it invites the pursuit of material pleasures. To refine the world, it is necessary to nullify the tendency towards material desire inherently connected with it and

see it solely as a medium for the spiritual. This relates to the concept of a chariot that the Rebbe proceeds to mention, i.e., two entities, the material and spiritual, exist and the material serves the spiritual.

In a deeper sense, relating to material existence in this way can be considered as disregarding it because one is not paying attention to the natural tendency that material existence encourages. By contrast, the third dynamic encompasses the material as it exists within its own context and makes it part of the Divine dwelling. (For this reason, it is possible only after the second dynamic has been completed.)

The Torah: The Achievement of Singularity

4. For this reason, the Torah was given in the third month. The Torah is identified with unity. When a person fulfills a *mitzvah*, he indeed nullifies his own existence for the sake of observing the *mitzvah* but does not become unified with it.¹⁰ However, when studying the Torah, a person's mind becomes unified with the wisdom and will of G-d.¹¹ This is the concept of the "third." The person brings together his mind and the wisdom of the Holy One, blessed be He, as it were, and from these two creates a third entity, his understanding of the Torah, i.e., the fusion of his mind and G-d's wisdom. "This is a most wondrous unity; in the physical realm, there is no unity similar or parallel to it,"¹¹ as "all is one."

This also explains the precise wording of the teaching,¹² "Moses received the Torah from Sinai." *Mitzvos* were given not only at Sinai but also at Marah. By contrast, the Torah was given specifically on Mount Sinai. The significance of Sinai is that, though a mountain, it was "lower than all mountains," representing the unity of two opposites, lowliness and height.¹³ There, the potential for such unity was revealed specifically through the Torah.

ד. און דערפאר איז תורה געגעבן געווארן בחודש השלישי, ווייל דער ענין פון תורה איז יחוד. בעת מען איז מקיים א מצוה איז מען טאקע מבטל די אייגענע מציאות צוליב דער מצוה, מען ווערט אבער ניט איין זאך מיט איר. אבער אין תורה, ווערט דער שכל פון מענטשן פאראייניקט מיט דער חכמה און דעם רצון פונעם אויבערשטן. און דאס איז דער ענין פון שלישי, ער נעמט זיין שכל מיט חכמתו של הקדוש ברוך הוא כפיכול, און פון זיי ביידן מאכט ער א דריטע זאך - כולא חד.

דאס איז אויך וואס משה קבל תורה מסיני. מצוות זיינען געגעבן געווארן אויך במרה, אבער תורה מסיני דוקא. ווייל דער ענין פון סיני איז דמכין מכל טוריא (וואס ער איז נידעריקער פון אלע בערג), יחוד ב' ההפכים, און דער יחוד איז נתגלה געווארן אין תורה דוקא.

(משיחת ש"פ בה"ב, תשח"י)

10. This concept is reflected in the description of the observance of the *mitzvos* as a Divine embrace (*Tanya*, the end of ch. 4). Even though the

person bonds with G-d through the observance of the *mitzvah*, there remain three entities: the person, the *mitzvah*, and G-d.

11. See *Tanya*, ch. 5.

12. *Avos* 1:1.

13. See *Likkutei Sichos*, Vol. 1, pp. 276ff.

(ד) זע אויך לקו"ש ח"א ע' 265.
(ה) זע תניא פרק ה: והוא יחוד וכו'.
(ו) זע אויך לקו"ש דארט עמוד 276.

הגדול כו'.
(ג) פרק כג ובהערות הצמח צדק שם. און
זע אויך דארט פרק ד ופרק ה.

(א) שבת פח, א.
(ב) זע פירושו המשניות להרמב"ם חולין
סוף פרק ז: ושם לבך על העיקר

SHAVUOS II | חג השבועות ב

Adapted from a *sichah* delivered on *Shavuos*, 5718 (1958)

Introduction

Why do we study Torah? The motivations are many and varied, quite possibly as many and varied as the people asked. Some study for the practical knowledge it provides – to know how to conduct themselves according to Jewish Law. Others are motivated by the spiritual rewards promised for Torah study, or by the obligation to fulfill G-d's command to learn. Still others study because Torah shows them the way to be “the best version of their selves,” making them better people and better Jews.

All of these are legitimate and valuable motivations. In this *sichah*, spicing his explanations with the rich mystical terminology of the Kabbalah, the Rebbe goes deeper, clarifying that Torah study is not just about acquiring knowledge or even fulfilling an obligation. When Jews study the Torah, they are bonding directly with G-d's Essence. That understanding changes the entire approach. Like children who run to embrace their father not for any benefit or reward, but simply because of the pure love and bond between them, Jews cling to Torah study because it is the ultimate way to cling to G-d.

This is *Torah lishmah* – studying Torah as an end in itself, for the sake of Torah alone. It represents the highest form of Divine service, where the boundary between the student and the Divine wisdom dissolves, creating a unity that transcends all limitations and transforms both the individual and the world.

Torah Lishmah: the Torah as an End in Itself

At the Heart of Everything

1. The *Zohar*¹ states that *Shavuos* is loftier than all the festivals. For this reason, it is positioned in the middle, between Pesach and Sukkos. This placement in the calendar points to its spiritual significance. In the *Zohar's* words, it is “the center of everything.” Extending that concept, the Torah – the focal point of Shavuos – is the central point of all matters.

The fact that *Shavuos* is celebrated for only one day, unlike Pesach and Sukkos which are celebrated for seven and eight days respectively, does not indicate that this festival is less significant. On the contrary, the single day of Shavuos expresses the uniqueness of the day, establishing the singularity of the Jewish people of whom it is said,² “Who is like Your people Israel, one nation on earth.”

This reflects what was explained in the previous *sichah* – that the true concept of unity is found specifically in the Torah that was given in the third month, the month that unites the opposite themes of the previous two months in singular unity.

א. עס שטייט אין זהר' אז חג השבועות איז העכער פון אלע ימים טובים. וואס דערפאר איז ער אינמיטן, צווישן פסח און סוכות, ווייל ער איז אמצעייתא דכולא. תורה איז די נקודה התיכונה פון אלע ענינים.

דאס וואס שבועות איז ניט מער ווי אין טאג, ניט ווי פסח און סוכות וועלכע זיינען זיבן און אכט טעג, איז ניט ווייל דער יום טוב איז א קלענערער, נאר אדרבה, דער יום אחד פון חג השבועות טוט אויף דעם ענין פון ומי קעמך כישראל גוי אחד בארץ.

דאס איז ווי פריער געזאגט, אז אמיתית ענין האחדות איז אין תורה שניתנה בחודש השלישי דוקא.

The Architecture of Excellence

2. The concept of Shavuos being in the center relates to the Kabbalistic concept of the middle vector. To explain:

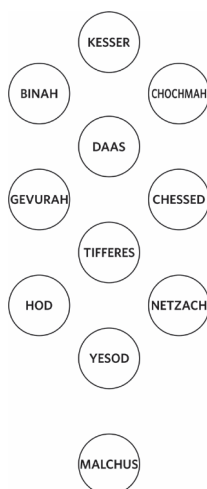
The *sefiros*, the Divine attributes, are often depicted in three vectors. The middle vector possesses two

ב. אין קו האמצעי זיינען פאראן צוויי מעלות: א) קו האמצעי איז

1. See the extensive explanation in the *Zohar*, Vol. III, p. 96a. See also the *Hosafos to Torah Or*, p. 110a-b.

2. *II Shmuel* 7:23.

The Alignment of the Sefiros in Three Vectors

qualities: a) It is superior to the other two vectors; its prominence is highlighted by the Talmudic teaching³ that when walking on a journey, “the master [should walk] in the center, [his] greater [student] should be on his right and [his] lesser [student] on his left.” b) It is the root of all the vectors because the middle vector ascends to *kesser*,⁴ which is the root and source of all the *sefiros*.

Similarly, Shavuos, positioned between the other festivals, possesses both qualities that express the uniqueness of the middle vector: a) Shavuos is loftier than the other festivals. b) The Torah was given on Shavuos and the Torah describes all the festivals, mandating their observance.⁵

Since, as mentioned previously, the primary focus of Shavuos is the Torah, the superiority of Torah study over the fulfillment of *mitzvos* reflects both of the above concepts: a) The *mitzvah* of Torah study is greater than all other *mitzvos*, as our Sages taught,⁶ “Torah study is equivalent to all of them.” b) It is the root that leads to all *mitzvos*, as our Sages taught,⁷ “Great is [Torah] study, for it leads to action.”

משופח פון די אנדערע צוויי קוים, אזוי ווי מיר געפינען אין גמרא: “רב באמצע גדול מימינו וקטן משמאלו. (ב) קו האמצעי איז דער שורש אויף אלע קוים, ווארום קו האמצעי עולה עד הכתר, שורש ומקור לכל הספירות.

אזוי זיינען אויך אין דעם אמצעי פון חג השבועות פאראן ביידע מעלות: (א) חג השבועות איז העכער פון אנדערע ימים טובים. (ב) שבועות איז געגעבן געווארן די תורה, אין וועלכער עס שטייען אלע מועדים.

ווי גערעדט פריער, איז דער עיקר ענין פון חג השבועות - תורה. די מעלה פון לימוד התורה אויף קיום המצוות איז אין ביידע ענינים הנ"ל: (א) מצות תלמוד תורה איז גרעסער פון אלע מצוות, כמאמר רז"ל: ותלמוד תורה כנגד כלם. (ב) תלמוד תורה איז דער שורש וואס ברענגט אלע מצוות, כמאמר רז"ל: גדול תלמוד שמביא לידי מעשה.

3. Yoma 37a.

4. Kesser, “the crown,” is the loftiest of the Divine attributes. Sometimes, it is considered in the schema of

the Ten Sefiros and, at times, it is considered as supreme, transcending that schema.

5. Thus, it is the source of all other

festivals.

6. Mishnah, Peah 1:1.

7. Kiddushin 40b.

A Lesson in Spiritual Anatomy

3. Clarifying and further extending these concepts:

The 613 *mitzvos* correspond to the 613 limbs and components of the human body. The 248 positive commandments correspond to 248 limbs, and the 365 negative commandments correspond to 365 *giddim*.⁸ The Torah as a whole corresponds to the brain. The superiority of the brain over all the limbs is twofold: a) The vitality of the brain is loftier in nature than the vitality found in all the other limbs. b) The brain also contains the vitality that flows to all the limbs, serving as their root and source.⁹ Similarly, the superiority of Torah over the other *mitzvos* reflects these two dimensions, as explained above.

Beyond Reward or Reason

4. The middle vector possesses another virtue: It ascends to the inner essence of *kesser*, which surpasses even the root and source of the *sefiros* within *kesser*.¹⁰

Similarly, the Torah as whole possesses a quality that surpasses the abovementioned virtues – that it leads to the observance of *mitzvos* and is greater than all *mitzvos*. These virtues stem from the *mitzvah* of Torah study. However, there is also a virtue unique to the Torah itself: It is the wisdom of G-d,¹¹ as hinted at in the verse,¹² “I was mentored by Him...”

This is also the true meaning of Torah study *lishmah* (“for its own sake”), according to the literal

ג. די דערקלערונג אין דעם איז: תרי"ג מצוות זיינען כנגד תרי"ג אברים. רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אברים און שס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גידים". תורה איז מוחין, און פונקט ווי די מעלה פון מוחין אויף אלע אברים איז א צוויייענדיקע: א) דער חיות פון מוחין איז העכער פון דעם חיות וואס אין אלע איבעריקע אברים. ב) אין מוח איז כלול אויך דער חיות וואס אין אלע אברים און ער איז אויף זיי א שרש". אזוי איז אויך די מעלה פון תורה אויף די אנדערע מצוות, ווי אויבן דערקלערט.

ד. נאך א מעלה איז דא אין קו האמצעי, שעולה עד פנימיות ועצמות הקתר, העכער פון שורש ומקור הספירות שבכתר.

אזוי איז אויך אין תורה אז אויסער די דערמאנטע מעלות - וואס זי ברענגט צו מעשה המצוות און איז גרעסער פון אלע מצוות - וואס דאס זיינען מעלות אין מצוות תלמוד תורה, איז אויך פאראן א מעלה אין תורה מצד עצמה, וואס זי איז חכמתו של הקדוש ברוך הוא, ואהיה אצלו אמן גו".

וואס דאס איז אויך דער אמת'ער ענין פון לימוד התורה לשמה, כפשוט

8. *Zohar*, Vol. I, p. 170b. *Giddim* is an inclusive term referring to blood vessels, sinews, and major nerves (*Rambam's Commentary* on the *Mishnah*, *Zevachim* 3:4).

9. *Tanya*, ch. 51.

10. *Kesser* possesses two dimensions:

Within its external dimension is found the potential for all the *sefiros*. However, in addition, it possesses an inner dimension of its own, a magnificence that surpasses any comparison to other *sefiros*. The middle vector accesses that inner dimension.

11. See *Likkutei Torah, Bamidbar*, p. 12a ff., where this concept is explained.

12. *Mishlei* 8:30. The translation of *amon* as “mentor” follows *Rashi* and other commentaries.

meaning of the phrase – for the sake of the Torah itself: not for the purpose of knowing how to conduct oneself, nor for the purpose of fulfilling the *mitzvah* of Torah study, but rather to study the Torah for the sake of the Torah alone.

To illustrate by analogy: A child who has not seen his father, the king, for some time, will call to him. When he sees his father, he will embrace him, hug him, and kiss him. His actions are not motivated by the thought of any benefit he will receive from him; they come because he is his father. The inherent love he has for his father is his sole motivation.

When a Jew studies the Torah, he is holding fast to his Father, the King, as our Sages¹³ said, “It is Me that you are taking.” As such, whenever he has a free moment, he eagerly seizes the opportunity to cling to his Father, the King, through the Torah. At that moment, he does not think about anything else: not about learning how to conduct himself according to Torah Law, not about fulfilling the *mitzvah* of studying the Torah. He grasps onto the Torah itself, because “the Torah and the Holy One, blessed be He, are entirely one.”¹⁴

When Love Transcends Law

5. The above explanations enable us to understand a teaching of the *Gemara*:¹⁵ “Hillel obligates the poor and Rabbi Elazar ben Charsom obligates the rich [in Torah study].” Hillel was extremely poor and Rabbi Elazar ben Charsom was fabulously wealthy. Nevertheless, they persistently devoted their time to Torah study. Therefore, if a poor or wealthy person appears before the Heavenly Court in judgment and claims that preoccupations prevented them from studying, their arguments will be rebutted by citing the examples of Hillel and Rabbi Elazar ben Charsom who, notwithstanding their

הלשון - לשם התורה עצמה. אפילו ניט צוליב וויסן ווי זיך צו פירן, אויך ניט צוליב קיום מצות לימוד התורה, נאר לערנען תורה צוליב תורה אליין.

על דרך משל א קינד וואס האט א צייט ניט געזען זיין פאטער, רופט ער אים, און בעת ער דערזעט אים, כאפט ער זיך ארום מיט זיין פאטער דעם מלך, און האלט און קושט אים, וואס דאס איז ניט צוליב דער תועלת וואס ער וועט פון אים האבן, נאר צוליב דעם פאטער אליין.

אזוי איז אויך א איד, ווען נאר ער האט א ליידיקע מינוט, וואס ער קען אריינכאפן את אביו המלך דורך תורה, כמאמר רז"ל: "אותי אתם לוקחים, טראכט ער ניט בשעת מעשה וועגן קיין זאך, ניט וועגן לידיע את המעשה, ניט וועגן קיום מצות תלמוד תורה. ער כאפט זיך אן אין תורה אליין, ווייל אורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד".

ה. לויט דעם וועט מען אויך פארשטיין וואס עס שטייט אין גמרא¹⁵, הלל מחייב עניים ורבי אלעזר בן חרסום מחייב עשירים. אויב עס וועלן קומען עניים און עשירים און טענה'ן אז זיי האבן ניט געלערנט מצד הטרדא, וועט מען זיי ברענגען א ראיה פון הלל און רבי אלעזר בן חרסום.

13. *Shmos Rabbah* 33:6, using slightly different wording; *Tanya*, ch. 47.

14. *Tanya*, ch. 23, in the name of the *Zohar* (see *Zohar Chadash*, p. 24a).

15. *Yoma* 35b.

extreme poverty or wealth, were continuously devoted to Torah study.

On the surface, from either perspective, this argument is not satisfactory. If such persons were giving a false excuse and they really had time to study, one does not need to cite examples of Hillel and Rabbi Elazar ben Charsom. They would be liable because they disobeyed an explicit commandment,¹⁶ “You shall meditate on it day and night.” If there was even a short time when such a person could have studied, but did not, he is included among those who incur the words of censure,¹⁷ “he has despised the word of G-d...” And if they truly did not have any time to study, how can they be obligated?

This proves that there is a possibility from the standpoint of law, i.e., according to the person’s obligation to fulfill the *mitzvah* of studying the Torah, that he is exempt. Nevertheless, because of the excitement and delight that he should find in Torah study, recognizing that “the Torah and the Holy One, blessed be He, are entirely one,” he should cling to Torah study even when he is exempt according to law.

The Eternal Constant

6. This is also the reason why the Torah is identified with truth, as our Sages taught,¹⁸ “There is no truth but the Torah.”

Truth is constant; it allows for no interruption. If something is subject to interruption, it cannot be true. As is well known, our Sages¹⁹ implied this concept when describing waters that dry up once in seven years as “lying streams.” By contrast, “truth endures forever.”²⁰

This is also alluded to by the very letters of the Hebrew word for truth, *emes*: *alef, mem, sav*. As the *Talmud Yerushalmi*²¹ states, *alef* is the first of the

אין פלוג, ממה נפשך, אויב דאס איז א פאלשע פארענטפערונג, און באַמט האָבן זיי געהאט צייט צו לערנען, דארף מען דאך ניט אַנקומען צו הלל און רבי אַלעזר בן חרסום, עס איז דאך אַ בפירושו'ער ציווי": והגית בו יומם וליילה. אויב עס איז געווען איין ווילע וואס ער האט געקענט לערנען און ניט געלערנט איז ער דאך בכלל כי דבר ה' בזה גו';¹⁷ און אויב זיי האָבן טאקע באַמט ניט געהאט קיין צייט אויף לערנען, ווי קען מען זיי מחייב זיין?

איז דאך אַ ראַיה דערפון אז עס איז דא אַ מעגלעכקייט וואס מצד הדין, מצד קיום מצוות תלמוד תורה, איז מען פטור, און פונדעסטוועגן צוליב דעם קאך און געשמאק וואס דארף זיין אין תורה, וואס אוריתא וקודשא בריך כולא חד, כאפט מען זיך צו צו דער תורה אויף ווען עלי' פו דין איז מען פטור.

1. און דאס איז אויך דער טעם וואס תורה ווערט אַנגערופן אַמת, כמאמר רז"ל,¹⁸ אין אמת אלא תורה.

דער ענין פון אמת איז וואס עס האט ניט קיין הפסק. דאס וואס האט אַ הפסק איז ניט אמת, כידוע¹⁹ בענין נהרות המכזבין. אמת איז - תכון לעד.²⁰

וואס דאס איז אויך מרומז אין די אותיות א' מ' ת', ווי עס שטייט אין ירושלמי,²¹ אז א' איז תחלת

16. *Yehoshua* 1:8.

17. *Sanhedrin* 99a, citing *Bamidbar* 15:31. See *Tanya*, ch. 1.

18. *Berachos* 5b.

19. *Parah* 8:9. See also *Likkutei Sichos*, Vol. p. 36, footnote 2.

20. *Mishlei* 12:19. See also *Tanya*, ch. 13.

21. *Sanhedrin* 1:1.

letters, *mem* is the middle, and *sav* is the end. Truth is immutable, prevailing everywhere. At the beginning, in the middle, and at the end, it remains the same.

Therefore, the Torah as a whole is identified with truth because it is universal, without any limitations, while its *mitzvos* are grounded in the limitations of time and place. Even the *mitzvah* of studying the Torah has time limitations. For example, someone who is occupied in his business following the guidelines of the Torah is exempt from studying the Torah during the time he must devote to his occupation. (The particular details of his exemption are clarified in the *Shulchan Aruch, Hilchos Talmud Torah*.)²² Similarly, Torah study has limitations in space; one may not study in unclean places.²³ However, the Torah itself has no limitations, neither of time nor of place, as indicated by the *Gemara*,²⁴ “If compelled, it is different.”

האותיות, מ' - אמצעית האותיות, און ת' - סוף האותיות, און דער ענין פון אמת איז, אז אומעטום, ביים אנהויב, אין מיטן און צום סוף, איז ער גלייך.

און דעריבער ווערט תורה אנגערופן אמת, ווייל זי האט ניט קיינע הגבלות. מצוות זיינען באגרענעצט אין צייט און ארט. אויך מצוות תלמוד תורה האט אירע הגבלות הזמן (די וועלכע זיינען טרוד אין זייערע געשעפטן על פי תורה - זיינען פטור פון לימוד התורה אין דער צייט וואס זיי מוזן האבן פארן עסק, ווי עס ווערן דערקלערט די פריי דינים פון דעם אין שלחן ערוך הלכות תלמוד תורה) והמקום (וואס אין מקומות המטונפים טאר מען ניט לערנען). אבער תורה אליין האט קיינע הגבלות ניט, ניט פון זמן און ניט פון מקום (ווי עס שטייט אין גמרא²⁴: לאונסו שאני).

With No Limits, Not for Any Other Purpose

7. To put the above into action: we must continue studying the Torah constantly.

Our study should not be merely to fulfill our obligation to study the Torah according to the minimum requirements of the *Shulchan Aruch*. (Ultimately, such an approach can quite possibly lead to calculating that, according to the *Shulchan Aruch*, we can fulfill our obligation with just

ז. בנוגע לפועל איז - מען דארף האלטן אין איין לערנען תורה.

ניט לערנען צוליב יוצא זיין פארן שלחן ערוך (און סוף כל סוף ברענגט עס צו מאכן א חשבון אז על פי שלחן ערוך קען ער יוצא זיין מיט פראק א'

22. See the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch, Hilchos Talmud Torah* 3:2-5.

23. *Berachos* 24b-25a.

24. *Kiddushin* 33a. In that source, the Talmud explains that one is permitted to contemplate matters of Torah everywhere, except for the bathroom and the lavatory. However, there are times when Torah thoughts come to him unbidden; they are beyond his control, as it were. Therefore, if they enter his

mind, even while in the lavatory, he is not held liable for disobeying this prohibition.

Now, why would thoughts of Torah come to a person while he is in the lavatory? Not because he was seeking to fulfill the *mitzvah* of Torah study – quite the contrary, it is forbidden to study Torah there – but because he is bonded so intrinsically with the Torah that “he is compelled” to study. Since his Torah

study results from this inner bond, it has no limits, neither in time nor in place.

This unbounded commitment to Torah study results from the unbounded nature of the Torah itself. Since it is one with G-d who has no limits, it also has no limits and produces an unlimited commitment among those who bond with it (the *maamar* entitled *VeKibeil HaYehudim*, 5711).

one chapter in the morning and one chapter in the evening). This approach is problematic for several reasons: Firstly, when making such a reckoning, one must make an honest assessment of whether his calculation actually holds up according to the *Shulchan Aruch*. It may be that he has more time available and, therefore, even according to the *Shulchan Aruch* he is obligated to study more. Beyond this, even if things are as he maintains, nevertheless, because of the delight and excitement that he should find in the Torah, he must continue studying constantly.

Also, one should not make calculations claiming that since “great is Torah study for it leads to action,”²⁵ therefore, when a practical question comes to him, he will focus on it. Then, he will sit down and thoroughly study the law from its source in the *Chumash*, through the *Gemara*, and all the later Sages, including the *Rishonim*²⁶ and *Acharonim*,²⁷ until the Alter Rebbe’s *Shulchan Aruch*. However, when there is no *halachic* question that is practically relevant, he thinks that he need not study as much. This is an invalid approach: He must know that the essential nature of Torah study is Torah for the sake of Torah (*Torah lishmah, lisheim haTorah*) and he must continue studying the Torah every moment, and “make the Torah great and glorious.”²⁸

An Ageless Obligation

8. In light of the above, we can also understand why a child’s obligation to study the Torah differs from his obligation to observe *mitzvos*:

A child is exempt from the obligation to observe *mitzvos* according to Scriptural Law, but, in practice, he is obligated because he must be trained in the

שחרית ופּרָק א' עֶרְבִית). וּוְאִרְוִים אוֹיֶסְעַר דְּעַם וּוְאִם מְעַן דְּאַרְךָ וּוְיִסְן צִי זֵיִן חֶשְׁבוֹן הַאֲלֵט טַאֲקַע אוֹיִס עַל פִּי שְׁלַחַן עֶרוֹף, וּוְאִרְוִים עַס קָעַן זֵיִן אִז עַר הָאֵט גְּאָר מְעַרְעַר צִיִּיט, וּבְמִילָא אִזוּ עַר אוֹיֶף עַל פִּי שְׁלַחַן עֶרוֹף מְחֻיֵב מְעַר, אוֹיֶסְעַר דְּעַם, אָפִילוּ אוֹיֵב עַס אִזוּ אִזוּ וּוְי עַר הַאֲלֵט, אִזוּ אָבְעַר מְצַד דְּעַם גְּעִשְׁמַאֲק אִזוּ קֶאָף אִזוּ תּוֹרָה, דְּאַרְךָ מְעַן הַאֲלֵטִן אִזוּ אִיִּן לְעֶרְנֵעַן.

אוֹיֶף גִּיט מַאֲכָן קִיִּין חֶשְׁבוֹנוֹת, אִז דְּעַר גְּדוֹל תְּלַמּוּד אִזוּ דְּאַרְךָ לִיֶּדַע אֶת הַמְעִשָּׂה, אִזוּ בְּעַת אִז עַס וּוְעַט קוֹמְעַן צוּ אִים אַ שְׁאֲלָה וּוְעַט עַר זִיךְ אוֹוְעֶקְוֶעֶצֶן אִזוּ דוּרְכְּטַאן דְּעַם דִּין פּוֹן דְּעַם מְקוֹר אִזוּ חוּמֵשׁ מִיִּט דְּעַר גְּמָרָא אִזוּ אֲלַע רַאשׁוֹנִים אִזוּ אַחֲרוֹנִים בִּיז דְּעַם אֲלֵטִן רִבִּינָס שְׁלַחַן עֶרוֹף, אָבְעַר בְּשַׁעַת אִז לְמַעֲשָׂה אִזוּ עַס גִּיט נוֹגַע לְעֶרְנֵט עַר גִּיט - דְּאַרְךָ מְעַן וּוְיִסְן, אִז דְּעַר עִיקָר עֲנִיָּן פּוֹן תּוֹרָה אִזוּ תּוֹרָה צוּלִיב תּוֹרָה, אִזוּ מְעַן דְּאַרְךָ הַאֲלֵטִן אִזוּ אִיִּין לְעֶרְנֵעַן תּוֹרָה יַעֲדַע רְגַע, אִזוּ יִגְדִּיל תּוֹרָה וְיִאֲדִיר.

ח. לויט דעם אלעמען, וועט מען אויך פארשטיין דעם חילוק צווישן תורה און מצוות לגבי קטנים.

פון אלע מצוות זיינען קטנים פטור. עס איז דא א מצוה מצד

25. *Kiddushin* 40b.

26. The *Rishonim* (literally, “the first ones”) were the leading commentators on the Talmud and the *halachic* authorities who lived approximately during the 11th to 15th centuries

CE, in the era before the writing of the *Shulchan Aruch*.

27. The term *Acharonim* (literally, “the later ones”) is used to refer to the commentators on the Talmud and the *halachic* authorities who

followed the *Rishonim* and have continued the chain of Torah study until the present time.

28. *Yeshayahu* 42:21.

observance of *mitzvos*. However, that obligation is Rabbinic in origin²⁹ and is incumbent on the father, not on the child himself.

By contrast, concerning Torah study, it is stated,³⁰ “It is a positive commandment from the Torah upon the father to teach his minor son the Torah.” Furthermore, there is also an obligation upon the son; he is “obligated to learn by himself when he [attains] understanding.”³¹

The reason for the difference: *mitzvos* are limited. However, the Torah is without limit and therefore applies to all Jews, no matter what their age.

The Unexpected Prerequisite

9. Therefore, at the Giving of the Torah, guarantors were required and the children were chosen for that role.³² When the *mitzvos* were commanded at Marah, no guarantors were needed, yet specifically at the Giving of the Torah, guarantors were required.

According to the above explanations, the difference becomes understandable: The primary aspect of the Giving of the Torah was not the giving of the *mitzvos*, but the giving of the Torah, whose obligation also extends to minors. Since minors are also obligated to study the Torah, the positive virtue lies specifically with them,³³ as indicated by the proof-text³⁴ the Midrash cites there, “From the mouths of infants and sucklings, You have established strength.”

The Torah's Truth - Encompassing the Entire Spectrum

10. This reinforces the concept stated previous-

חובת חינוך, אבער די מצוה איז נאר מדברי סופרים²⁹, און די מצוה איז אויפן פאטער, ניט אויפן קינד.

אבער ביי תורה שטייט³⁰ “מצות עשה מן התורה על האב ללמד את בנו הקטן תורה”, עס איז דא א חיוב אויך אויפן בן אז ער איז “חייב ללמוד את עצמו כשכיר”³¹.

דער טעם אויף דעם: מצוות זיינען בהגבלה. אבער תורה, וואס זי איז בלי גבול, איז ביי אלע אידן.

ט. דערפאר האט מען ביי מתן תורה געפאדערט די ערבות פון בנים³², ביי די מצוות שנצטוו במרה האט מען קיין ערבות ניט געדארפט און דוקא ביי מתן תורה האט מען געפאדערט ערבות.

לויט דעם וועט עס זיין פארשטאנדיק: דער עיקר ענגן פון מתן תורה איז ניט נתינת המצוות, נאר נתינת התורה, וואס איר חיוב איז אויך אויף קטנים, און וויבאלד אז אויך קטנים זיינען מחויב בלימוד התורה, שטייט די מעלה אין זיי דוקא³³, ווי ער פירט דארט אויס אין מדרש: מפּי עוללים ויונקים יסדת עז.

י. און דאס איז דער ענגן וואס

29. See the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch, Orach Chayim*, sec. 343; *Tanya*, the introduction to *Shaar HaYichud VehaEmunah*. This is not the place for further discussion of the matter.

30. The Alter Rebbe's *Shulchan Aruch, Hilchos Talmud Torah* 1:1.

31. *Rambam, Hilchos Talmud Torah* 1:3. See the *Tzemach Tzedek's Piskei Dinim* on that source and *Likkutei Sichos*, Vol. 17, p. 233ff.

32. *Shir HaShirim Rabbah* 1:4 (1).

33. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 1, p. 110.

34. *Tehillim* 8:3.

ly: that the Torah is described as “true.” Truth extends from *aleph* to *sav* – from the loftiest levels to the lowest. On the one hand, the Torah represents “the loftiest of heights,”³⁵ loftier than knowing how to conduct oneself, loftier than matters connected with action. On the other hand, the Torah is also found in the “depths of the low”³⁶ – extending even to minors who are exempt from all *mitzvos*.

One Essence, Applying Universally

11. This also explains why we find the expression “make the Torah great and glorious” used in reference to two opposite extremes.

In one source,³⁷ this expression is used regarding teachers of young children – that the concept of encroaching on someone else’s livelihood does not apply regarding opening up a competing school for young children, because doing so “make[s] the Torah great and glorious.” This refers to teaching children at their beginning stage of study, the “depths of the low.”

In a second source,³⁸ it is mentioned regarding the signs of a kosher fish; the *Gemara* states that any fish that has scales also has fins, and asks: Why then does the Torah also mention fins? It answers: To “make the Torah great and glorious.”

Here, we are speaking about studying Torah for its own sake, a loftier level than for the purpose of knowing how to conduct oneself.

On all levels of Torah study, from the loftiest level to the lowest, the concepts of “mak[ing] the Torah great and glorious” and “It is Me that you are taking” apply.

תורה איז “אמת.” אמת איז פון אל”ף ביז תי”ו, פון די העכסטע מדריגות ביז די נידעריקסטע. פון איין זייט זאגט מען אז תורה איז עומק רום, העכער פון לידע את המעשה, העכער פון ענינים וואס זיינען פארבונדן מיט עשיה; פון דער צווייטער זייט איז דא תורה אויך אין עומק תחת ביז קטנים שפטורים מן כל המצוות.

יא. דאס איז אויך א הסבר אויף דערויף וואס מיר געפינען דעם לשון “יגדיל תורה ויאדיר” אין צוויי קצוות הפכיים.

אין איין ארט שטייט דער לשון לגבי מלמדי תינוקות - אז דערביי גייט ניט אן קיין השגת גבול, ווייל יגדיל תורה ויאדיר. דאס איז דאך אן אופן פון ראשית תחלת הלימוד, עומק תחת.

אין א צווייטן ארט רעדט זיך עס לגבי סימני דג טהור. זאגט די גמרא, כל שיש לו קשקשת יש לו סנפיר, און צוליב וואס שטייט אויך סנפיר - צוליב יגדיל תורה ויאדיר. דא רעדט מען שוין וועגן אן ענין פון תורה מצד עצמה, העכער פון לידע את המעשה.

און אין אלערליי אופנים אין לימוד התורה, פון דעם העכסטן אופן ביז דעם נידעריקסטן, זאגט מען “יגדיל תורה ויאדיר” און “אותי אתם לוקחים.”

35. In the original, *omek rom*, “the depths of the heights,” an expression found in *Sefer Yetzirah* 1:5

36. An antonym to the above expression found in the same source.

37. *Rambam, Hilchos Talmud Torah*

2:7, based on *Bava Basra* 21b.

38. *Chulin* 66b.

This is also the meaning of the teaching,³⁹ “G-d is close to all who call upon Him, to all who call upon Him in truth,”⁴⁰ and there is no ‘truth’ other than the Torah.”⁴¹ This means that, on all levels, “G-d is close” to “all who call upon Him with truth,’ the Torah.” When studying Torah, one grasps G-d’s Essence, and regarding G-d’s Essence – “When you grasp part of the essence, you grasp it all.”⁴² The essence is the same everywhere.

דאס איז אויך וואס עס שטייט: קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת, ואין אמת אלא תורה, אז אין אלעריי אופנים, לכל אשר יקראוהו, מיט אמת וואס דאס איז תורה, איז קרוב ה', נעמט מען עצמות, ווארום העצם - כשאתה תופס במקצת מן העצם אתה תופס בכלו^ל, דער עצם איז אוימעטום דער זעלבער.

Blessings for New Birth

12. May G-d grant that we engage in studying the Torah in all different types of manners and may all of them be carried out in a way that “make[s] the Torah great and glorious,” *Torah lishmah*. Such study will lead to birth – the natural consequence that results from “the day of His wedding ... the Giving of the Torah.”⁴³ Just as a child resembles his parents, through our Torah study, we will “bring about birth,” i.e., accomplish the building of the world,⁴⁴ creating a dwelling for G-d – one that resembles His Essence. We will transform the lower realm – and by transforming the lower realm, we will transform also the upper realm – into a dwelling for G-d, blessed be He.

יב. דער אויבערשטער זאל געבן, מען זאל טאן אין לימוד התורה, אין אלעריי אופנים, און אין זיי אלע באופן פון יגדיל תורה ויאדיר, וואס דורך דעם וועט זיין די הולדה וואס קומט פון יום התנתו זה מתן תורה - בדומה לעצמותו יתברך, און מען וועט דורכטאן דעם בנין העולם^ל, מען וועט מאכן פון דעם מטה, און דורך דעם מטה אויך פון דעם מעלה, א דירה לו יתברך.

39. See *Likkutei Torah, Vayikra 3a, et al.*, which couples the two sources that follow. At the *farbrengen* when this *sichah* was delivered, the Rebbe also recited a *maamar* focusing on this teaching. See *Tanya*, the end of ch. 37.

40. *Tehillim* 145:18.

41. *Eichah Rabbah, Pesichtah 2, et al.*

42. A teaching of the Baal Shem Tov, cited in the *maamar* entitled

HaShamayim Kisi 5668, printed in the series of *maamarim* entitled *Yom Tov shel Rosh HaShanah*, 5666, p. 522; included in *Kesser Shem Tov, Hosafos*, sec. 227.

43. *Taanis* 26b.

44. Commenting on the verse (*Chavakuk* 3:6), *vechol baniach limudei Hashem*, “And all your children will be students of G-d,” our Sages (*Kerisos* 6a-b) state, “Do

not read *banayich* (‘your children’), but *bonayich* (‘your builders’),” and explain that Torah scholars are referred to as “builders.” The concepts of birth and building in general were explained at length in the *sichah*. This is not the place for further discussion of the matter. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 18, pp. 33-34, where the Rebbe further develops the points mentioned here in a different context.

- דארט.
- (ז) חלק ג צו, א, עיין שם באריכות. זע אויך הוספות לתורה אור סוף פרשת יתרו.
- (ח) יומא לז, א.
- (ט) פאה פרק א משנה א.
- (י) קידושין מ, ב.
- (יא) זהר חלק א קע, ב.
- (יב) תניא פרק נא.
- (יג) זע לקוטי תורה במדבר יב, א און ווייטער.
- (יד) שמות רבה פל"ג, ו (בשינוי לשון). תניא פרק מז.
- (טו) תניא פרק כג בשם הזהר.
- (טז) יומא לה, ב.
- (יז) יהושע א, ח.
- (יח) במדבר טו, לא. סנהדרין צט, א.
- (יט) ברכות ה, ב.
- (כ) פרה פרק ח משנה ט.
- (כא) משלי יב, יט. זע אויך תניא פרק יג.
- (כב) סנהדרין פ"א ה"א.
- (כג) קידושין לג, א.
- (כד) זע שולחן ערוך לאדמו"ר הזקן אורח חיים סימן שמ"ג. תניא הקדמה לחלק ב. ואין כאן מקומו.
- (כה) לשון רבנו הזקן בשלחנו פרק א מהלכות תלמוד תורה ס"א.
- (כו) רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק א ה"ג. זע פסקי דינים להצמח צדק
- (כז) שיר השירים רבה פ' א' ד, א.
- (כח) זע אויך לקו"ש ח"א ע' 110.
- (כט) רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ב הלכה ז.
- (ל) חולין טו, ב.
- (לא) מאמר הבעל שם טוב - געבראכט אין ד"ה השמים כסאי תרס"ח (בהמשך תרס"ו ע' תקכב).
- (לב) שתלמידי חכמים נקראים בנאין כו' וענין ההולדה והבנין בכלל - נתבאר בהשיחה בארוכה - ואין כאן מקומו.

SHAVUOS III | הג השבועות ג

Adapted from a *sichah* delivered on *Shavuos*, 5718 (1958)

Introduction

In the rich tapestry of the *Chabad* tradition, few innovations have had as profound and lasting an impact as the Previous Rebbe's establishment of daily *Chitas* study. This seemingly simple directive – to study designated portions of *Chumash*, *Tehillim*, and *Tanya* each day – became a cornerstone of *Chabad* spiritual life, binding thousands of chassidim worldwide to a shared rhythm of daily learning.

The devotion of chassidim to this regimen of study stems primarily from their *hiskashrus* (“bonds of connection”) with the Rebbe. Needless to say, they appreciated the spiritual significance embedded in the daily study of these three texts and the valuable lessons to be derived from them, but the fundamental motivation for their commitment to studying these texts daily was their bond with the Rebbe.

In that vein, Reb Pinya Althaus, a devoted chassid, was known to say that when pressed for time, he might defer *Ashrei*, *U'va LeTziyon*, or other portions of the prayer service until later in the day, but his commitment to *Chitas* was non-negotiable, never to be compromised or postponed.

All three of the *Chitas* texts are intrinsically related to Shavuos: That festival marks the Giving of the Torah (i.e., *Chumash*). King David, the primary author of *Tehillim*, was born and passed on Shavuos. And the Baal Shem Tov, whose thought system is outlined in the *Tanya*, also passed on that day. Accordingly, every Shavuos, the Rebbe would emphasize why that festival provides a particularly auspicious time to strengthen our commitment to this study.

So that Shavuos is Not Just One Day

A Call to Study *Chitas* Daily

1. Shavuos is an auspicious time to strengthen ourselves in the observance of the directive of my revered father-in-law, the Rebbe, regarding studying the designated *Chitas* lessons: the daily portions of *Chumash*, *Tehillim*, and *Tanya*.

Chumash: Every day, a portion of the weekly Torah reading with *Rashi's* commentary: Sunday – until the second *aliyah*, Monday – until the third *aliyah*, and so forth.

Tehillim: Every day after the morning prayers, readings from *Tehillim* as divided according to the days of the month.

(*Levush HaTecheiles* 1:9 mentions reciting *Tehillim* before prayers, but that is a different matter. The directive of my revered father-in-law, the Rebbe, is to recite the daily *Tehillim* after prayers.¹)

Tanya: Every day, a lesson in *Tanya* as it has been divided according to the days of the year.²

The *Chumash* was given on Shavuos through Moshe our teacher.

Tehillim is connected to King David, and Shavuos is his birthday and the day of his passing.³

And *Tanya* is connected to the Baal Shem Tov because the revelation of the Baal Shem Tov's teachings comes through *Chabad Chassidus* and

א. שבועות איז א זמן מסוגל צו שטארקן זיך אין אפֿהיטן די תקנה פון כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר בלימוד השיעורים, חומש תהלים און תנאי בכל יום. חומש: אלע טאג א פרשה חומש מיט פירוש רש"י: זונטיק - ביז שני, מאנטיק - ביז שלישי, און אזוי ווייטער. תהלים: אלע טאג נאכן דאוונען אין דערפרי א שיעור אין תהלים ווי ער איז איינגעטיילט לויט די טעג פון חודש. - אין "לבוש" שטייט וועגן זאגן תהלים פארן דאוונען, אפער דאס איז נאך אן ענין. די תקנה פון כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר איז, צו זאגן דעם יום תהלים נאכן דאוונען.¹ - תנאי: אלע טאג א שיעור אין תנאי כפי שנחלק לימי השנה.²

חומש איז דאך געגעבן געווארן בחג השבועות דורך משה רבינו.

תהלים איז דאך שייך צו דוד המלך, וואס שבועות איז זיין יום הולדת ויום ההילולא.³

און תנאי איז דאך שייך צום בעל שם טוב (ווארום גילוי תורת הבעל שם טוב איז דורך חסידות חב"ד און

1. See the note appended to *Sefer HaMaamarim* 5708, p. 264, regarding the Rebbe Rayatz's institution of this practice. That source distinguishes between the recitation of *Tehillim* as ordained by the Rebbe Rayatz and the time-honored cus-

tom of many to recite *Tehillim* before prayer.

2. There is a study schedule specifying the portions of *Tanya* to be studied each day included at the back of the printings of the *Tanya*.

3. The *Talmud Yerushalmi*, cited by *Tosafos*, *Chagigah* 17a, s.v., *af beAtzeres*, mentions David's passing on Shavuos. *Bechor Shor* on *Bava Basra* 13b mentions his birth on that day. See *Toras Menachem* 5716, Vol. 2, p. 333.

through *Tanya* in particular. This is seen⁴ in the approbation of Rav Yehudah Leib HaKohen to *Tanya*, “And now Yisrael (an allusion to the Baal Shem Tov, whose name was Yisrael,⁵) will rejoice in the revelation of his holy words.” And Shavuot is the day of the passing of the Baal Shem Tov.

Therefore, now is a propitious time to strengthen oneself in these lessons, which are uniformly applicable to every individual, in addition to strengthening oneself in Torah study as a whole, each person according to his capacity. This is also self-understood as fitting for the festival of Shavuot, “the season of the Giving of our Torah,” including the entire Torah, even “every new (Torah) concept to be developed by an experienced Torah scholar.”⁶

Observing the directive of the aforementioned lessons, will lead to *Chitas*⁷ (an acronym for *Chumash, Tehillim, Tanya*), i.e., “the dread of G-d [will be] upon the cities.”⁸ We will “set out,” journeying to *Eretz Yisrael* in tranquility with the coming of the complete and true redemption, as our patriarch Yaakov was told,⁹ “Journey forth and let us go.” And so will it be – that speedily in our days “saviors will ascend Mount Zion to judge Mount Esav.”¹⁰ By studying the Torah, observing the *mitzvos*, and following the aforementioned directives, we will draw down the coming of our *Mashiach* to our material world.¹¹ May this be speedily in our days.

דורך תניא בפרט, וכידוע⁴ הרמז אין דער הספמה פון תניא, “וכעת ישמח ישראל בהגלות דברי קדשו”, וואס שבועות איז דער יום ההילולא פון בעל שם טוב.

איז דאך איצטער א זמן מסוגל זיך צו שטארקן אין די שיעורים, וואס זיי זיינען שוים לכל נפש, גוסף אויף דער התחזקות אין שיעורים בתורה בכלל, כל חד לפום שיעורא דיליה, וואס אויף אויף דערויף איז זעלבסטפארשטענדלעך, פאסיק דער זמן פון חג השבועות, זמן מתן תורתנו, גאנץ תורה, אויף כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש.

און דורך שמירת התקנה פון די שיעורים הנ”ל, וועט זיין דער “חתת” (ראשי תיבות ח’ומש ת’הלים ת’ניא) אלקים על הערים”, און עס וועט זיין דער “ויסעו”, אז מען וועט פארן מתוך מנוחה אין ארץ ישראל בגאולה השלמה והאמתית, ווי מען האט געזאגט צו יעקב אבינו נסעה ונלכה, וואס אזוי וועט דאך טאקע זיין במהרה בימינו, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו, אז דורך לימוד התורה וקיום המצוות, און די אפהיטונג פון די אויבנדערמאנטע תקנות, וועט מען ממשיך זיין משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים במהרה בימינו.

(משיחת חגה”ש, תשח”י)

4. See *Likkutei Dibburim*, Vol. 1, p. 61a.

5. Cf. *Tehillim* 149:2. In the published text of *Tanya*, the name Yisrael is printed in bold, highlighting this allusion.

6. The exact wording quoted is found in later Rabbinic writings. Although it is not found in any *Talmudic* or *Midrashic* source, similar and related statements are found in *Megillah* 19b; the *Talmud Yerushalmi*, *Peah* 2:4; *Shmos Rabbah* 47:1; *Vayikra*

Rabbah 22:1; *Kohes Rabbah*, 1:9(2); 5:8(2), and other sources.

7. See the *sichos* of the second day of *Shavuot*, 5796, *Sefer HaSichos* 5796, p. 145, (p. 158 in the latest edition). In that source, the Rebbe Rayatz relates a vision one of the previous Rebbeim received regarding the added spiritual potential generated by the study of *Chitas*.

8. *Bereishis* 35:5, which describes how Yaakov and his household, “set out on their journey, and the dread

(*chitas*) of G-d was upon the cities that were around them, and [their inhabitants] did not pursue the children of Yaakov.”

9. *Ibid.* 33:12.

10. *Ovadiah* 1:21

11. In the original, the Rebbe uses the expression, *lemateh meiasarah tefachim*, literally meaning, “below ten handbreadths.” See *Sukkah* 5a.

לג) זע אויך ספר המאמרים תש"ח ע' 462 (לה) ירושלמי הובא בתוספות ד"ה אף (לו) זע שיחת יום ב' דחג השבועות תרצ"ו
בהערה. עצרת, חגיגה יז, א. (סה"ש תרצ"ו ע' 541).

לד) נדפס במורה שיעור. (לו) לקוטי דבורים ח"א סא, א.

SHAVUOS IV | חג השבועות ד

Adapted from a *sichah* delivered on the second day of Shavuos, 5711 (1951)

Introduction

The *sichah* that follows was delivered in the 1950s, when the American Jewish community was struggling to find its footing. The scars of the Great Depression lingered for some, while for others, the challenges of integrating into a new culture and environment were an ongoing struggle. Many prioritized establishing a firm material foundation – understandably so. Their Jewish life and heritage remained important to them, but the pressing need to stay afloat financially and more crucially, to secure a future for their children, consumed much of their focus. Torah study, though valued, often took a back seat to these seemingly more urgent concerns.

The Rebbe gently but firmly addressed this mindset. Rather than dismissing these legitimate worries, he reframed them entirely. Pointing to the setting where the Jewish people received the Torah – a desolate wilderness lacking the most basic provisions – he challenged his listeners to reconsider what truly makes spiritual growth possible. If G-d chose to give the Torah in a place devoid of material security, what does that teach us about the relationship between physical stability and spiritual commitment?

This question remains as relevant today as it was then. The *sichah* offers a timeless lesson – relevant not only when preparing to commemorate the Giving of the Torah on Shavuos, but when approaching our Divine service throughout the year.

Where We Received the Torah

Why in a Wasteland?

1. The reason the Torah was given in the desert is to teach that just as a desert is an ownerless place – no one’s private property – so too, no one is the exclusive owner of the Torah. Every Jew is directly connected to the Torah, and when he studies the Torah, the Torah becomes his.

However, it can still be asked: Why was the Torah given in a wasteland, “an arid and thirsty land without water,”¹ a place lacking clothes, food, and even water? In the desert, the Jews were unable to secure even their basic necessities on their own. For that reason, as the Torah relates, the clothes the Jews wore grew with them as they journeyed through the desert.² They ate manna from Heaven, and G-d gave them water from a stone because there was nothing in the desert. Why was the Torah given in such a desolate wasteland? What lesson can we learn from this?

When the Torah provides an analogy, all its details are representative of the subject that it is intended to illustrate. Thus, we must say that all of these particular aspects that were found in the desert are connected to the Giving of the Torah. However, the above answer – that the desert is ownerless – relates to only one aspect, not to all the other points.

א. דער טעם אויף דעם וואס די תורה איז געגעבן געווארן אין מדבר איז צו ווייזן אז אזוי ווי א מדבר איז א מקום הפקר, אן א בעל הבית, אזוי איז אויך אויף תורה ניטא קיין בעל הבית און יעדער איד איז שייך צו תורה, און ווען ער לערנט תורה ווערט די תורה זיינע.

פארוואס איז אבער די תורה געגעבן געווארן אין א מדבר ארץ ציה ועיף בלי מים, אן קליידער, אן עסן, און אפילו אן וואסער, ווי עס שטייט אז די קליידער זיינען מיטגעוואקסן מיט די אידן אין מדבר, געגעסן האבן זיי דעם מן און וואסער האט זיי דער אויבערשטער געגעבן פון א שטיין; ווייל דארט אין מדבר איז ניט געווען קיין זאך - איז פארוואס האט מען געגעבן די תורה דוקא אין אזא וויסטן מדבר?

אין א משל פון תורה זיינען דאך אלע זיינע פרטים מכוון צום נמשל. מוז מען דאך זאגן אז די אלע פרטים וואס זיינען געווען אין דעם מדבר האבן א שייכות צו מתן תורה. דער אויבנדערמאנטער טעם איז דאך נאר אויף דעם פרט פון מקום הפקר, ניט אויף די אנדערע פרטים.

An Indirect Answer

2. When it comes to Torah study, a person may claim that various obstacles prevent him from studying. He will offer all sorts of

ב. ווען עס קומט צו לימוד התורה, טענה'ט מען, אזעס זיינען דא פארשידענע מגיעות, וואס שטערן צום לערנען. מען

1. Cf. Tehillim 63:2.

2. See Pesikta D'Rav Kahana, Vayehi

Beshalach, quoted by Rashi, Devarim

8:4.

excuses and peculiar rationalizations for not studying.

When a businessman is asked to establish fixed times for Torah study, he claims that this is not his arena. He is a businessman; his role is to give *tzedakah* and the like, not to study the Torah.

He knows that the distinctive virtue of a businessman is that he tears himself away in the middle of his business to recite the Afternoon Service. As is well known, this is the special quality that distinguishes the Afternoon Service, one so great that even the Prophet Eliyahu's prayer was answered only at the time of the Afternoon Service.³ Thus, the businessman already possesses a very significant spiritual virtue. Why then – he asks – is he being pressed specifically to study Torah?

When he is asked to study the daily passage of *Chumash* with *Rashi's* commentary, let alone the daily lesson in *Tanya*,⁴ he does not object in principle, but claims that *Chassidus* requires that Divine service be ordered and structured. First, one should carry out all the spiritual tasks relevant to him, including reciting the Afternoon Service like the Prophet Eliyahu. After that, he will proceed even higher. He is not rejecting the study of *Chumash* with *Rashi's* commentary or even *Tanya*. However, he argues, all in good time, when he finishes dealing with his more immediate concerns. Then, he will be able to structure his life in a properly ordered manner.

A similar failing may be present regarding a Torah scholar. He is asked to study with total engagement to the extent that “all [his] limbs will declare, ‘G-d, who is like You?!’”⁵ as it is written,⁶ “This Torah scroll will not depart from your mouth day and night.” He, too, will not take exception in

שְׁטַעֲלֵט צו פֿאַרשִׁדענע טענות און מְשוּנָה דִּיקָע פֿאַרענטפֿערונגען.

ווען מען מאַנט פֿון אַ בעל עסק ער זאל קובע זײַן עתים לתורה, טענה'ט ער אז ניט דאס איז זײַן ענין. ער איז אַ בעל עסק און זײַן ענין איז צו געבן צדקה און ענלעכע ענינים, אָבער ניט צו לערנען תורה.

ער ווייסט, אז דער ענין פֿון אַ בעל עסק איז צו אַפֿרײסן זיך אין מיטן עסק און דאוונען מנחה, און ווי באוואוסט אז דאס איז די מעלה פֿון תפלת המנחה, ביז אז אויף אַלֵּהוּ לא נענה אַלָּא בתפלת המנחה, האט ער דאך שוין זייער אַ גרויסן ענין, איז פֿאַרוואס יאָגט מען אים צו לימוד התורה דוקא?

ווען מען מאַנט בײַ אים ער זאל לערנען אַ פֿרשה חומש מיט רש"י, ווער רעדט נאך דעם שיעור תנאי – טענה'ט ער, חסידות מאַנט דאך עבודה בְּסֵדֶר וְהִדְרָגָה, איז פֿריער וועט ער אָפֿטאן בשלימות אלע זײַנע ענינים, ביז תפלת מנחה, אזוי ווי אַלֵּהוּ הַנְּבִיא, און נאכהער וועט ער גיין העכער. ער זאגט זיך ניט אַפֿ חס ושלום פֿון לערנען חומש מיט רש"י אָדער תנאי, אָבער אַלץ מיט דער צײַט, לְכַשִּׁפְנֵה פֿון זײַנע ענינים, מיט אַ סדר.

אזוי אויף אַ יושב אהל, אז מען מאַנט בײַ אים כָּל עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרֶנָה, לא יִמִּישׁ וגו' און דאס גלײַך – זאגט ער זיך ניט אַפֿ פֿון דעם, נאר ער טענה'ט אז ער דאך האבן

3. *Berachos* 6b.

4. The Rebbe is referring to the daily study sessions of *Chumash* and *Tanya*, as ordained by the Rebbe Rayatz.

5. Cf. *Tehillim* 35:10; the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch* 48:3; *Tanya*, ch. 37, citing *Eiruvin* 54a.

6. *Yehoshua* 1:8.

principle. However, he claims he must first prepare himself. First, he needs to sleep well, so that his mind will be rested. Additionally, he must be careful and protect his health by eating only refined food of superior quality and the like. As stated in Rav Moshe Alshich's commentary⁷ – and similarly in *Rambam's* responsa⁸ – when one eats refined foods of superior quality, it helps to refine one's thinking. After all these preparatory steps are accomplished, he will sit down and study.

דערצו הכנות, פריער דארף ער זיך אויסשלאפן, וועט ער האבן א רואיקע קאפ, ער דארף זיך אפהיטן, עסן איידעלע מאכלים וכו',

- אין אלשיך⁷ שטייט (ועל דרך זה בשאלות ותשובות הרמב"ם) אז ווען מען עסט איידעלע מאכלים איידלט עס אויס די קאפ -

און נאך דעם אלעם וועט ער זיך זעצן לערנען.

Absolute Trust

3. The lesson of the Torah being given in a desert, “an arid and thirsty land without water,” invalidates all these excuses. Such a setting teaches that when it comes to the Torah, we must rely entirely on G-d.

Before the Giving of the Torah, the Jews left Egypt and journeyed through the desert, “a land that is not cultivated,”⁹ without knowing how and with what they would be able to sustain themselves. So lacking were they of the basic necessities of life that they had to receive the manna through the merit of Moshe; the pillar of cloud, which provided protection from the elements, through the merit of Aharon; and the water, through the merit of Miriam.¹⁰ They had to rely on the merit of these three *tzadikim*; without their merits, they could not have maintained themselves. Yet, specifically in such a state, they did not busy themselves with trying to obtain their physical needs, but relied on G-d. Through this approach, they became prepared to receive the Torah.

This is a lesson for us at present: We have to simply sit and study the Torah without worrying about our material concerns, relying on G-d.

ג. אויף דערויף איז די הוראה פון נתינת התורה אין מדבר ארץ ציה ועיף בלי מים, אז בנוגע צו תורה דארף מען זיך אינגאנצן פארלאזן אויף דעם אויבערשטן.

פונקט ווי צו מתן תורה זיינען די אידן ארויס פון מצרים אין א מדבר בארץ לא זרועה, גיט וויסנדיק ווי און מיט וואס זיי וועלן אויסקומען, - דעם מן האבן זיי געהאט בזכות משה, דעם עמוד הענן בזכות אהרן, און וואסער בזכות מרים¹⁰. זיי האבן זיך געדארפט פארלאזן אויף א זכות פון דריי צדיקים, און דוקא דאן זיינען זיי געווען גרייט צו קבלת התורה.

דאס איז א הוראה אויף איצטער פאר אונז, אז מען דארף זיך זעצן לערנען תורה און פארלאזן זיך אויף דעם אויבערשטן, און דאן וועט דער

7. Alshich, *Daniel* 1:5.

8. The exact source in *Rambam's*

responsa has not been identified. See *Kesser Shem Tov*, secs. 186, 381, and the notes in the *Kehos* edition.

9. *Yirmeyahu* 2:2.

10. *Taanis* 9a.

When we live in this manner, G-d will provide us with everything we need both materially and spiritually.

אויבערשטער געבן קל המצטרך
בגשמיות וברוחניות.

(משיחת חגה"ש, תשי"א)

לז" (ברכות ו, ב.

לח) דניאל א, ה.

לט) תענית ט, א.

SHAVUOS V | חג השבועות ה

Adapted from a *sichah* delivered on the second day of Shavuos, 5718 (1958)

Introduction

From the very first years of his leadership, the Rebbe established a practice known as the *tahaluchah* – literally, “parade.” On the penultimate night of the festivals of Pesach, Shavuos, and Simchas Torah, he would send groups of chassidim to visit neighboring Jewish communities in Flatbush, Borough Park, Williamsburg, and even further afield. Their mission was simple but profound: to share Chassidic ideas and, more importantly, to share in the celebration of the Jewish festivals with fellow Jews.

The moments when the *tahaluchah* left Lubavitch headquarters at 770 Eastern Parkway were unforgettable. The Rebbe would stand at the entrance, watching as the entire parade of chassidim departed, encouraging them to sing as they marched forward. His presence there was not ceremonial – it was deeply personal. He would often come out again when they returned. He did so even on one occasion after the stroke that left him incapacitated.

Invariably, at the *farbrengen* that concluded the festival, the Rebbe would address the inevitable questions. Why send people out when they could be learning Torah at home? Why ask them to walk for hours when they could be resting? In response, he would explain the profound significance of the *tahaluchah* and offer words of encouragement to those who had undertaken the effort.

This practice continues today, decades after the Rebbe’s passing. For younger chassidim who never witnessed the Rebbe standing at the doorway, and for those from other communities unfamiliar with this custom, the *sichah* that follows offers a window into the Rebbe’s vision. It is not merely an explanation of a practice, but a teaching about boundless commitment, selfless giving, and the blessings that flow from placing G-d’s mission above personal comfort.

When Feet Lead the Way

An Unusual Choice of Words

1. Our Sages¹ teach, “If you extend (*pazarta*) your feet for the poor and for the *mitzvah*, [you will merit the blessing,²] ‘You will be blessed when you enter, and you will be blessed when you depart.’” Our Sages’ choice of words requires explanation:

a) “For the poor” refers to giving *tzedakah*. Why then did the Sages say “for the poor and for the *mitzvah*”? Is the *mitzvah* of *tzedakah* not included in “the *mitzvah*”? This is particularly problematic because throughout the *Talmud Yerushalmi*,³ when the term *mitzvah* is used without any further description, it refers to *tzedakah*.

On the surface, the Sages were alluding to the idea that *tzedakah* refers to all the *mitzvos* as a whole, for it is equivalent to all the *mitzvos*. However, that concept is expressly stated in the Talmud.⁴ Why then did the Sages state it here merely as an allusion?

b) The verbs “walk” and “run” would be more appropriate to use when speaking of feet. What is the implication of the word *pazarta*, “extend”?

א. עס שטייט אַם פּוֹרְתַת רַגְלֵךְ
עַל הָעֲנִי וְעַל הַמִּצְוָה נִתְקִים עֲלֶיךָ
בְּרוּךְ אַתָּה בְּבוֹאֶךָ וּבְרוּךְ אַתָּה
בְּצֵאתֶךָ.

דְּיוּק הַלְשׁוֹן אֵין דְּבָרֵי רו"ל דַּאָרְף
הָאֵבֶן בִּיאֹר:

א) עַל הָעֲנִי מֵיִינֵט דַּאָךְ צְדָקָה,
אִיז וואָס זאָגט ער עַל הָעֲנִי וְעַל
הַמִּצְוָה, צִי דען אִיז מִצְוֹת צְדָקָה נִיט
בְּכֻלָּל הַמִּצְוָה? אַדְרָבָה, צְדָקָה רֹפֵט
מֵעַן בְּכֻלָּ תַלְמוּד יְרוּשָׁלַּיִם סִתֵּם
מִצְוָה^א.

לְכַאוּרָה אִיז ער דַּא מְרָמֵז אַז
צְדָקָה אִיז ווי כְּלָלוּת כָּל הַמִּצְוֹת,
שְׂקוּלָה כְּנֶגֶד כָּל הַמִּצְוֹת. אָבֵעֵר
דָּאס שְׁטִיט דַּאךְ בְּפִירוּשׁ אֵין ש"ס,
וואָס דַּאָרְף ער דָּאס זאָגן דַּא בְּרָמֵז?

ב) אויף רַגְלִים פֶּאָסט דְּער לְשׁוֹן
הַלִּיכָה אָדער רִיצָה. וואָס אִיז דָּא
דְּער לְשׁוֹן פּוֹרְתַת?

The Language of the Limbs

2. Generally, the human body is divided into three portions: the head, the trunk, and the feet. More particularly, it is divided into 248 limbs.

There are similar divisions regarding *mitzvos*.

ב. דְּער גוּף הָאָדָם ווערט
פֶּאָנאָנדערטעטיילט בְּכֻלָּל אֵין דְּרִי
טֵיילן, ראש, גוף און רַגְל. בְּפִרְטִיּוּת,
טֵיילט ער זיך אֵין רמ"ח אַבְרָים.

אַזוי אִיז אויף אֵין מִצְוֹת, אַז

1. *Derech Eretz Zuta*, ch. 9. The *sichah* was delivered in appreciation of the chassidim who went on the *tahaluchah*, walking from Crown

Heights to visit neighboring Jewish communities on the second night of Shavuot.

2. *Devarim* 28:6.

3. See *Tanya*, ch. 37. See *Talmud Yerushalmi*, *Pe'ah* 8:3, *Shekalim* 5d.

4. *Bava Basra* 9a.

In detail, there are 248 positive commandments. *Sefer Chareidim* actually lists the *mitzvos* according to their corresponding limbs, each *mitzvah* in connection with the limb that aligns with it. In a more general sense, the *mitzvos* can be divided into three groupings:

a) those associated with understanding, for example, the knowledge of the greatness of the Creator, Torah study, and the like; these correspond to the head;

b) those associated with the feelings of the heart, the love and fear of G-d, and the love of one's fellow Jew; these correspond to the trunk;

c) *mitzvos* fulfilled through action, which are primarily connected with *kabbalas ol* (acceptance of the yoke of G-d's kingship) and thus associated with the feet.⁵

Understanding and feelings are limited. Moreover, even the *kabbalas ol* arising from understanding and feeling is limited. In other words, the understanding and feeling that we must accept the yoke of G-d's kingship is also limited. However, *kabbalas ol* as it exists in essence is unlimited.

This is the implication of the phrase, "extend your feet." "Extend" suggests boundless expansion. Where is there a possibility for "unlimited extension"? In the realm of feet, *kabbalas ol*, i.e., pure *kabbalas ol*, the feet functioning as feet, independent of the influence of the mind and heart. When the feet are connected with the mind and/or the heart, it is possible to walk, and, at most, to run. However, when the feet operate on their own, it is possible for them to extend and proceed in a truly unlimited fashion.

בְּפִרְטוּת טִיילֵן זַיי זִיךְ אִין רַמ"ח
מִצְוֹת עֲשֵׂה,

- אִין סִפֵּר חֲרָדִים טִיילֵט עַר
פֶּאַנאַנדער די מִצְוֹת לֹוִיט די אַבְרָם,
יעֲדֵער מִצְוָה צו וועלֵכֵן אַבֵּר זִי אִז
שִׁיךְ -

וּבְכִלְלוּת טִיילֵן זַיי זִיךְ אִין דְרִי:
מִצְוֹת וּוְעֵלְכֵע זַיינען פֶּאַרבוּנְדֵן מִיטן
פֶּאַרשטאַנד, ווי יִדְעֵת גְּדוּלַת הַבּוֹרָא,
תְּלִמּוּד תּוֹרָה וְכו' - ראש. מִצְוֹת
וּוְעֵלְכֵע זַיינען פֶּאַרבוּנְדֵן מִיטן גַּעפִּיל
פּוֹן הָאָרֶץ, ווי אַהֲבַת ה', יִרְאַת ה',
און אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל - גוף. און מִצְוֹת
מַעֲשִׂוֹת וּוְעֵלְכֵע זַיינען פֶּאַרבוּנְדֵן,
בְּעִיקָר, מִיט קְבִלַת עַל - רַגְלֵךְ.

פֶּאַרשטאַנד און גַּעפִּיל זַיינען
באַגְרֵעֶנְעֶצט. אויך דער קְבִלַת עַל
וואס קומט דורך הַשְּׂגָה און הַרְגֵשׁ,
דאס הייסט פֶּאַרשטִיין און פִּילֵן אַז
קִיעַן דאַרף מְקַבֵּל זַיין עַל מְלֻכּוּת
שָׁמַיִם, אִז עַס אויך באַגְרֵעֶנְעֶצט.
אַבֵּער קְבִלַת עַל ווי דאס אִז בְּעֵצִים,
אִז בְּלִי גְבוּל.

און דאס מִיִּינֵט פּוֹרַת רַגְלֵךְ,
פּוֹרַת מִיִּינֵט - צַעֲשֵׂפֶּרִיטוּנְג,
אומבאַגְרֵעֶנְעֶצט. ווען און וואו קען
זַיין "פּוֹרַת", בְּלִי גְבוּל, - אִין "רַגְלֵךְ",
קְבִלַת עַל, רִינער "רַגְלֵךְ" (רַגְלֵךְ
שְׁבִרְגֵל) ווי עַר אִז נִיט פֶּאַרבוּנְדֵן מִיט
מוֹחַ וְלֵב. ווען רַגְלֵךְ אִז פֶּאַרבוּנְדֵן מִיט
מוֹחַ וְלֵב, קען זַיין אִין דַּערוֹיף הִילוּךְ,
הַעֲכָטָנֵס, רִיָּצָה. בְּשַׁעַת אַבֵּער עַס
אִז רַגְלֵךְ בְּעֵצִים דַּעמאַלֵט אִז "פּוֹרַת"
- בְּלִי גְבוּל.

5. Regarding the connection between the feet and *kabbalas ol*, see *Likkutei Sichos*, Vol. 1, p. 1032ff.

(translated in *Lessons in Likkutei Sichos*, Vol. 1, p. 294ff.). See also *Likkutei Sichos*, Vol. 9, p. 75ff. (trans-

lated in *Selections from Likkutei Sichos*, Vol. 5, p. 136-137ff).

Why Would One Put Aside His Heart and Mind?

3. How is such an all-encompassing commitment to *kabbalas ol* possible? How can a person, a thinking being, bring himself to set aside his understanding and feeling, and unreservedly carry out G-d's will to "extend [his] feet"?

The answer lies in the phrase, "for the poor." When a person honestly contemplates his own spiritual circumstances, he will see that he is poor, impoverished in knowledge. As such, there is no reason for him to take his intellectual conclusions into account. The same applies regarding the feelings of his heart. He will then be able to adopt the mode of the prescription "extend your feet" regarding *mitzvos* in general, and for "the *mitzvah*," i.e., the *mitzvah* of *tzedakah*, in particular. He will run with his feet, without making calculations, to give a Jew *tzedakah* in a material sense, and also to give *tzedakah* in a spiritual sense.

A Place for G-d's Blessing

4. The reward for conducting oneself in this manner is: "You will be blessed when you enter, and you will be blessed when you depart." In a Kabbalistic sense, "when you enter" refers to an "arousal from Above," that precedes and empowers man's Divine service. "When you depart" also refers to the arousal from Above but that which follows and was brought about by the "arousal from below," i.e., by man's efforts.

This is where G-d's blessing will be manifest. The arousal from Above will be far loftier than what is commensurate with man's efforts. In other words, after a person's unbounded efforts to "extend [his] feet," he is given a reward far greater than his efforts. Through his consummate Divine service, he brings about "a complete place," and there, "the

ג. ווי קען אַבער אַ מענטש, אַ בר דעת, פּוּעל'ן ביי זיך צו אַוועקלייגן זיין שכל וְהַרְגֵשׁ און שטיין אין אַ תנועה פון פּוּרְתַּת רַגְלָךְ?

אויף דעם זאַגט ער ווייטער - "על העני". ער זאל זיך מתבונן זיין אין זיין מעמד ומצב, וועט ער דאן זען, אז ער איז אן עני, ער איז אַרעם בדעת, ובמילא האט ער גיט וואס צו רעכענען זיך מיט זיין שכל, ועל דרך זה מיט הרגש הלב, און ער וועט פּוּעל'ן ביי זיך דעם פּוּרְתַּת רַגְלָךְ, על המצוה בכלל ועל מצוה סתם - מצות הצדקה בפרט. ער וועט לויפן מיט די פיס, אן קיינע חשבונות, צוליב געבן א אידן צדקה בגשמיות און צדקה ברוחניות.

ד. דער שִׁכָּר אויף דערויף איז: בְּרוּךְ אַתָּה בְּבוֹאֶךָ וּבְרֹוֹךְ אַתָּה בְּצֵאתֶךָ. בְּבוֹאֶךָ מיינט די אַתְּעֲרוּתָא דְלַעֲיָלָא וואס קומט פאר דער עבודה און איז אַ גְּתִינַת כַּח אויף איר, בְּצֵאתֶךָ מיינט די אַתְּעֲרוּתָא דְלַעֲיָלָא וואס קומט נאך די אַתְּעֲרוּתָא דְלַתָּתָא.

איז אין דערויף דא דער "ברוך", אז די אַתְּעֲרוּתָא דְלַעֲיָלָא זאל זיין אַ סך העכער ווי כפי ערך עבודתו. דאס הייסט אז נאך זיין הארעווען און אין אן אופן פון "פּוּרְתַּת", בלי גבול, גיט מען אים אַ סך מער ווי לויט זיין הארעוואניגע, ווארום באַתַּר שְׁלֵים (שְׁלִימוֹת הַעֲבוּדָה) -

Holy One, blessed be He, rests.”⁶

קודשא בריך הוא שריא”ב.

Blessings for Those Who “Extended Their Feet”

5. Our Sages’ teaching cited above must also be understood according to its simple meaning. Many here have “extend[ed their] feet” in a literal sense. They went on the *Tahaluchah*,¹ walking a distance of several hours. In this time, they could have rested comfortably, occupying themselves with their own matters. Instead, they went out and “extend[ed their] feet” to give to the spiritually poor. May they be granted the blessing, “You will be blessed when you enter, and you will be blessed when you depart.” May they be blessed when they “enter and depart” – when they begin and when they conclude each day, each week, each month, each year. So too, may they be blessed when they “enter and depart” their Divine service. The blessing when they enter is the empowerment granted from Above that they achieve success in their work and carry out their mission wherever they go. And the blessing “when they depart” is that upon completing the mission, they should see the success of their labor, to borrow wording of our Sages,⁷ “You will see Your [place] in the World [to Come] during your lifetime.”

May they also find success in their individual matters: in their study of the Torah, their meticulous observance of its *mitzvos*, and in their Divine service in prayer – the Divine service of prayer being the backbone of all one’s spiritual undertakings.⁸ And may they also find blessing in everything they need regarding their material concerns.

ה. אין דרשת רז”ל הנ”ל יוצאת מידי פשוטה: די אלע וואס האבן מקיים געווען בפועל “פזרת רגלך”, וואס זיינען געגאנגען אין דער תהלוכה א מרחק פון כמה שעות, וואס אין דער צייט האבן זיי דאך געקענט זיצן במנוחה און זיך עוסק זיין מיט זייערע ענינים און פונדעסטוועגן זיינען זיי געגאנגען אין אן אופן פון פזרת צוליב משפיע זיין לעני ברוחניות, - זאל ביי זיי זיין דער ברוך אתה בבוואך וברוך אתה בצאתך, בבוואך ובצאתך פון יעדן טאג, פון יעדער וואך, פון יעדן חודש און פון יעדן יאר, און אויך בבוואך ובצאתך פון זייער עבודה, א ברכה בבוואך, בנתינת הכח מלמעלה צו מצליח זיין אין זייער ארבעט במילוי השליחות וואוהין זיי גייען, און א ברכה בצאתך, אז נאך דער עבודה אין זייער שליחות, זאלן זיי זען פרי טוב בעמלם, עולמך תראה בחיך”ב,⁷

און מצליח זיין בעניניהם הפזרים - אין לימוד התורה און אין קיום המצוות בהידור ובעבודת התפלה, וואס די עבודת התפלה איז דער חוט השדרה פון אלע ענינים”⁸, און אויך ברכה בכל המצטרף להם בכל עניניהם הגשמיים.

(משיחת חג”ש, תשח”י)

6. See *Zohar*, Vol. III, p. 90b. Note *Likkutei Torah, Shir HaShirim*, p. 24a, regarding the three levels of arousals from Above: one that precedes and makes possible man’s Divine service, one that comes about

because of man’s Divine service and corresponds to it, and one that is granted because of the “complete place” brought about by man’s Divine service, but which transcends that service.

7. *Berachos* 17a, i.e., in the context used by the Rebbe, that they will enjoy seeing the success of their outreach work in their lifetime.

8. *Likkutei Torah, Bamidbar*, p. 70d.

- (מ) דרך ארץ זוטא פרק ט.
(מא) תניא פרק לו.
- (מב) עיין לקוטי תורה שיר השירים כד, א
בענין ג' דרגות באתערותא דלעילא.
- (מג) ברכות יז, א.
(מד) לקוטי תורה פרשת בלק (ע, ד).

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
Copy Editor

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

